

Arrest

nr. 163 709 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (A.S.M.F.K.), verklaart over de Iraakse nationaliteit te beschikken en van origine een Soennitische moslim te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in de wijk Al Thawra, Bagdad, Centraal-Irak. Daar woonde u tot uw 13 à 15 jaar waarna u en uw familie verhuisden naar de wijk Zafaraniya. In 2006 verhuisden jullie voor twee jaar naar de wijk Dora vanwege het sektarische geweld. Daarna keerden jullie terug naar Zafaraniya. U werkte in de bouw, maar de laatste twee maanden werkte u in een restaurant waar ze alcohol serveerden.

Op een dag in de zomer vielen acht à tien gewapende mannen van de Sjiitische militie Asayb Ahl Al-Haqq het restaurant binnen waar u werkte. Ze begonnen in het wilde weg te schieten en doodden verschillende personen. U bevond zich nabij de trap en kon naar de eerste verdieping vluchten. U verschool zich in een leeg vat. Pas toen u de sirenes van de politie hoorde, durfde u tevoorschijn te komen en terug naar beneden te gaan. De politie stelde u enkele vragen en begeleidde u naar huis. Daar vertelde u wat er was gebeurd aan uw familie.

Drie dagen later wond uw vader ene dreigbrief aan uw adres bij jullie thuis. Blijkbaar had iemand van Asayb Ahl Al-Haqq u herkend op de foto's van de GSM van de eigenaar van het restaurant die die avond was ontvoerd. U verbleef de daaropvolgende drie dagen bij uw oom waarna u het land verliet.

Op 5 juli 2015 kwam u aan in België en twee dagen later diende u in België uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de dreigbrief.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen tegenstrijdige informatie geeft met betrekking tot het verloop van het incident in het restaurant en meer bepaald de afwikkeling ervan en hoe Asayb Ahl Al-Haqq u nadien zou kunnen identificeren als een personeelslid van dat restaurant. Zo vertelt u aanvankelijk dat u wist dat de eigenaar ontvoerd was doordat de politie u vertelde dat zij dit hadden vastgesteld op de bewakingscamera's (CGVS vragen 75-76). Daarna laat u uitschijnen dat dit giswerk van uw kant is wanneer u zegt dat "volgens u" de eigenaar was meegenomen (CGVS vraag 68). Verder in het gehoor beweert u dat de politie u vroeg of u de eigenaar had gezien en dat u pas later van de politie vernam dat hij was ontvoerd (CGVS vragen 99-100). Onmiddellijk daarna verklaart u dat u dit had gehoord tijdens de ondervraging door de politie direct na de feiten (CGVS vraag 101). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheden brengt u nog een andere versie ten berde: namelijk dat iemand tijdens de ondervraging had gezegd dat volgens zijn bron de eigenaar was ontvoerd (CGVS vraag 102). Deze veelheid aan mogelijke manieren waarop u zou vernomen hebben dat de eigenaar - overigens de persoon via wiens GSM men u op het spoor zou zijn gekomen - was ontvoerd tast uw geloofwaardigheid ernstig aan. Iemand die deze feiten zelf heeft ondervonden, zou toch in staat moeten zijn hierover consequent te vertellen. Aangezien u telkens opnieuw een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Dit laat toe sterk te twifelen aan de waarachtigheid van de schietpartij in het restaurant of op zijn minst uw aanwezigheid daarbij.

Bovendien blijft het hoogst merkwaardig dat de organisatie Asayb Ahl Al-Haqq zoveel moeite zou doen om u terug te vinden. Dat zij die ene foto van u die ze toevallig vonden op de gsm van de eigenaar aan iedereen zouden verspreiden enkel en alleen om iemand terug te vinden die in het restaurant werkte waar ze al zwaar hadden uitgehaald, is onwaarschijnlijk (CGVS vragen 55, 95-96). Bovendien haalt u deze theorie, nl. dat u in het bijzonder werd gevisieerd, zelf onderuit door te verklaren dat er sinds uw vertrek uit Irak niets meer is gebeurd in verband met uw problemen (CGVS vragen 107-109). Indien zij inderdaad alles in het werk stelden om u op te sporen en iemand u zou herkend hebben op een foto, moeten zij ook geweten hebben waar u woonde. Dat zij u desondanks sindsdien op die plek niet zijn komen zoeken, relativeert hun intentie om u te vinden. Dit wordt bevestigd doordat u op de dag van uw vertrek met uw eigen identiteitskaart op zak naar de luchthaven ging (CGVS vragen 112-113). Indien u werkelijk een uitgebreide speuractie naar u vermoedde, is het niet logisch dat u toch het risico nam om met uw eigen identiteitskaart op zak verschillende checkpoints, die konden bemand zijn dor leden van Asayb Ahl al-Haqq, te trotseren. Iemand die zich in uw situatie bevond zou omzichtiger te werk gaan om zeker niet opgepakt te worden door de mensen die hem naar het leven staan. In die zin is uw relaas verre van overtuigend en weinig plausibel. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondergraven.

Daarnaast legt u geen enkele interesse in uw collega's welzijn voor de dag: u hebt geen idee of er nog andere overlevenden zijn na de schietpartij en of er nog collega's waren die gewond zijn geraakt behalve diegene waarvan u hebt gezien dat ze neergeschoten werden (CGVS vragen 77-78, 103). Dat u nadien geen enkele poging hebt ondernomen om meer te weten te komen over hoe uw collega's er aan toe zijn, hoeveel slachtoffers er precies waren en om wie het ging, getuigt van een enorme desinteresse die niet te rijmen valt met de door u beschreven situatie die u zogenaamd 'live' zou hebben meegemaakt. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven hierdoor aangetast.

Voorts haalt u ook aan dat u in 2006 al eens problemen had gekregen vanwege uw kledingstijl, maar dat u nadien geen last meer hebt gehad met deze mensen en dat u ze gemakkelijk kon ontwijken (CGVS vragen 56-58). Dit enkel element kan dus niet aanzien worden als een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Immers, het is voor u destijds nooit een reden geweest om een vertrek uit Irak te overwegen.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen aangezien zij een aanduiding zijn van uw herkomst en identiteit waaraan niet wordt getwijfeld door het CGVS. De dreigbrief is een uitgetypte tekst wat gelijk waar, gelijk wanneer en gelijk door wie kan opgesteld zijn. De herkomst ervan kan onmogelijk worden nagegaan. Wanneer dergelijke documenten niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen hebben zij geen enkele bewijswaarde. Daarenboven blijkt ook heel duidelijk uit de beschikbare informatie dat Iraakse documenten zeer gemakkelijk, zowel in Irak als daarbuiten, via corruptie kunnen worden verkregen (zie informatie, blauwe map, administratief dossier CGVS).

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten

tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en stelt op algemene wijze dat het om zijn persoonlijke vrees beter te begrijpen aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van enkele geïsoleerde elementen. Verzoeker geeft verder een algemene uiteenzetting omtrent de toepassing van het voordeel van de twijfel en de beoordeling van asielaanvragen. Hij wijst erop dat Bagdad gekend is voor zijn geweld en mensenrechtenschendingen.

Betreffende de argumenten van verweerder, stelt verzoeker:

"Verzoeker blijft erbij bedreigd te zijn geweest door de sjiitische militie Asayb Ahl Al-Haqq. Ten eerste omwille van het feit dat verzoeker een soenniet is.

Daarenboven was verzoeker werkzaam in een restaurant waar er alcohol werd geserveerd. Verzoeker heeft aan tegenpartij alle informatie gegeven dewelke in zijn bezit zijn. Spijtig genoeg kan verzoeker hier niets aan toevoegen en kan hij alleen volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen.”

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en wijst erop dat zijn geboorteplaats en herkomst niet worden betwist.

Verder betoogt hij:

“Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoeker ondanks de complexe, problematische en ernstige situatie in Bagdad er toch kan gaan wonen.

Er zijn dagelijks burgerdoden en een gemiddeld aantal aanslagen van 3 à 4 per dag, maar volgens tegenpartij is dit geen beletsel om lekker te vertoeven in Bagdad.

Heel recent werd het beleid door tegenpartij in die zin aangepast.

Er werd een beslissingstop ingevoerd van een maand en na deze periode van beraad komt men plots tot de vaststelling dat men eigenlijk toch wel weer kan wonen in Bagdad, ondanks het dagelijks aantal doden die er vallen.

Dit zonder aan te tonen hoe de situatie in Bagdad op deze paar weken zo drastisch zou veranderd zijn!?

Tegenpartij motiveert niet goed en daarenboven zeer tegenstrijdig.

Vooreerst wordt er eigenlijk een beschrijving gegeven van de slechte situatie in Bagdad en stelt men vast dat inderdaad ook burgers gevisieerd worden en dat er dagelijks dodelijke slachtoffers vallen. Het aantal slachtoffers in getallen is enorm.

Burgers zijn hoofdzakelijk doelwitten, het cijfer van het aantal slachtoffers per dag ligt hoog, soennieten worden vooral gevisieerd door de sjiiitische militie,... Niet veel positiefs te vinden.

Maar toch slaagt tegenpartij er in er een draai aan te geven door te stellen dat het openbare leven in de stad niet volledig is stil gevallen dus concludeert men maar dat er geen belet is voor verzoeker om terug te keren.

Het al dan niet nog aanwezig zijn van openbaar leven in een stad kan niet gebruikt worden als reden dat het plots veilig zou zijn om aldaar in de stad te wonen.

Een openbaar leven zal nooit volledig stilvallen daar op deze manier de mensen juist mentaal proberen te overleven.

Dit betekent niet dat het een veilige situatie is.

Er wordt met geen woord gerept over de Soennitische origine van verzoeker, hoewel dit zeer belangrijk is.

Tegenpartij stelt zelf dat soennitische burgers momenteel een groter risico lopen.

Op geen enkele wijze wordt hiernaar verwezen in de bestreden beslissing.

Waar dient verzoeker te gaan wonen? Kan hij terug naar zijn wijk waar sjiieten in de meerderheid zijn?!

Betreffende voornoemde elementen vindt men niets van motivering terug.

Hoewel de origine in Irak van ontzettend belang is en er tijdens de gehoren ook wordt bij stilgestaan kan men hieromtrent niets van terugvinden in de bestreden beslissing.

Men kan niet één stereotiepe beslissing opmaken zonder een onderscheid te maken tussen sjiieten en soennieten.

Het is duidelijk dat momenteel de situatie voor soennieten in Bagdad veel gevaarlijker is dan deze voor sjiieten.

Nergens in de bestreden beslissing wordt dit specifiek gevaar in hoofde van verzoeker beoordeeld.

Een onderzoek ten gronde door het Commissariaat – Generaal is bijgevolg noodzakelijk!

2.5.

Het gaat hier duidelijk om een politiek spel en niet meer om een realistisch beeld van de situatie in Bagdad.

Het is zeer opvallend dat dit moment van ‘bezinning’ en wijziging in de beslissingen komt op een moment dat er een vluchtelingencrisis heerst in het land en het aantal asielzoekers uit Irak drastisch stijgt.

Deze handelingen zijn dus duidelijk politiek gestuurd.

Men kan dit handelen niet rechtvaardigen en het is alleen hypocriet te noemen.

Bij een terreurdaad in Europa komen ongeveer 130 mensen om het leven en gans Europa staat op zijn kop, enorm gevoel van solidariteit, het publieke leven valt praktisch stil en mensen weten niet meer wat doen.

Verzoeker en zijn mede lotgenoten ervaren dit DAGELIJKS en leven DAGELIJKS met een dergelijke angst gedurende reeds vele maanden en zelfs jaren.

Hoe kunnen de politici in dit land, na hun ervaring van de voorbije weken, dan nog stellen dat het toch niet zo slecht kan vertoeven zijn in dergelijke situaties?! Verzoeker kent deze situatie gedurende jaren. Zou men het dan niet eens beu worden?!

In de bestreden beslissing stelt men zelf dat maandelijks honderden doden en gewonden vallen alsof men over appels spreekt. De cijfergegevens kunnen volgens tegenpartij niet op zichzelf beoordeeld worden.

Maar de voorbije weken hoorde men steeds hetzelfde getal '130'. ...

Er wordt duidelijk gemeten met twee maten en gewichten.

Het is pas als het zich naast zijn bed afspeelt, dat het als echt ernstig wordt genomen.

2.6.

Het feit dat een hoog aantal asielzoekers bij IOM een repatriëring naar Bagdad zouden gevraagd hebben is totaal geen aanwijzing van het feit dat andere burgers geen bescherming zouden nodig hebben.

Daarenboven kwam deze beweging er na de 'ontradingsbrief' van de staatssecretaris en na het beginnen opsluiten van Irakezen in gesloten centra.

Daarna dient zich ook de vraag gesteld te worden of alle mensen dewelke terugkeerden wel degelijk woonachtig zijn in Bagdad.

Het is inderdaad zo dat asielzoekers zich in het verleden hebben uitgegeven als inwoners van Bagdad, daar er zo een grotere kans op bescherming was.

Er werd dus zeker ook gelogen door asielzoekers over hun afkomst.

Degene die terugkeerden zijn dus misschien wel mensen dewelke hun kansen zagen dalen na de ontradingsbrief en elders in Irak woonachtig zijn.

Het is niet omdat men een repatriëring vraagt naar Bagdad, dat men er wel degelijk woonachtig is.

Men mag dus eventueel alleen rekening houden met de mensen dewelke wel degelijk afkomstig zijn uit Bagdad en zich daar terug hebben geïnstalleerd. Ook dan is het bovendien nuttig om te kijken of het vooral om soennieten of sjiieten gaat.

Uit de praktijken en incidenten in de centra blijkt dat de vrees bij sjiieten momenteel veel kleiner en ze minder vrees hebben om te worden teruggestuurd.

2.7.

Uit recente informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds zeer ernstig te noemen is."

Vervolgens citeert verzoeker uit het arrest AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC) van het United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 1 October 2015 en uit algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Irak geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker een uittreksel uit het Nederlandse Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.2. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) verzoeker meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent (de afwikkeling van) het incident in het restaurant waar hij werkte en de wijze waarop Asaeb Ahl Al Haq (AAH) hem nadien kon identificeren; (ii) het onwaarschijnlijk is dat AAH zoveel moeite zou doen om hem nadien terug te vinden; (iii) verzoeker de theorie dat hij werd gevisieerd zelf onderuit haalde met de verklaring dat er sedert zijn vertrek uit Irak niets meer gebeurde; (iv) dit wordt bevestigd doordat verzoeker de dag van zijn vertrek met zijn eigen identiteitskaart op zak naar de luchthaven ging; (v) verzoeker een frappant gebrek aan interesse vertoonde omtrent het beweerde incident in het restaurant en het lot van zijn collega's; (vi) verzoeker geen documenten neerlegde die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekers problemen in 2006 voor hem nooit een reden vormden om het land te verlaten en geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om de voormelde motieven te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker vestigt wel de aandacht op zijn soennitische origine. Waar op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') en de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangenomen kan worden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is en dat uit de voormelde informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid aldaar, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Bovendien bevatten verzoekers verklaringen hiervoor tegenindicaties. Zo gaf hij aan dat nog tal van naaste familieleden (zijn ouders, vier broers, drie zussen, neven) in Bagdad wonen. Ondanks dat hij hen vroeg hoe het met hen ging, maakte hij daarbij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun soennitische origine gerelateerde problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6, 13). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit zowel de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) als de in het verzoekschrift geciteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen of weinig gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiiitische milities de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingsspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. De blote en ongefundeerde bewering dat personen die terugkeerden mogelijk logen over hun afkomst en zijn teruggekeerd naar elders in Irak, kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico op ernstige schade lopen, blijkt overigens ook uit verzoekers gezegden. In deze kan worden aangehaald dat tal van verzoekers naaste familieleden (zijn ouders, vier broers, drie zussen, neven) nog in Bagdad wonen. Ondanks dat verzoeker hen vroeg hoe het met hen ging, maakte hij nergens melding van concrete en ernstige, aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen voor zijn familieleden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6, 13).

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk, in het arrest waarnaar verzoeker zelf verwijst, op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq* CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

Verzoeker verwijt het CGVS nog dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder zich bezondigde aan hypocrisie, ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS